

OKÓLNİK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 maja 1953 r.

przedmiocie wykładni przepisu § 5 rozporządzenia w sprawie wykonania ustawy dewizowej.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) wyjaśnia się, co następuje:

Przepis § 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. Nr 21, poz. 137) ustala zasadę, iż:

„Umów o przechowanie wartości dewizowych — z wyjątkiem umów depozytu nieprawidłowego — nie uważa się za umowy, w wyniku których następuje lub ma nastąpić przeniesienie posiadania (art. 4)“.

Przytoczony przepis wyłącza umowy o przechowanie (o depozyt prawidłowy) wartości dewizowych spod pojęcia „obrotu wartościami dewizowymi“ ustalonego przepisem art. 4 ustawy dewizowej i w konsekwencji wyłącza je spod ograniczeń tego obrotu.

Wyjaśnia się, że przepis ten dotyczy tylko umów o przechowanie wartości dewizowych posiadanych z zachowaniem przepisów dewizowych (legalnie).

Przepisy ustawy dewizowej normują nie tylko obrót wartościami dewizowymi, lecz również zagadnienie samego posiadania wartości dewizowych, ustalając, w jakich przypadkach jest ono zabronione, w jakich zaś prawnie dopuszczalne.

W szczególności art. 20 ustawy dewizowej generalnie zabrania posiadania bez zezwolenia dewizowego zagranicznych środków płatniczych, tj. pieniędzy mających za granicą obieg ustawowy (banknotów i monet), zagranicznych znaków pieniężnych papierowych (banknotów nie mających obiegu ustawowego, lecz ustawowo wymienialnych, oraz biletów skarbowych), jak również opiekujących na walutę obcą weksli, czeków, asygnat kasowych, akredytyw, poleceń wypłaty i przekazów, a nadto złota i platyny w postaci innej niż wyroby użytkowe. Poza przypadkami posiadania na podstawie zezwolenia dewizowego przepis tego artykułu przewiduje możliwość posiadania wymienionych wartości dewizowych tylko wówczas, gdy dopuszcza to poszczególny przepis prawa dewizowego. Dopuszczalność posiada-

nia przewiduje rozporządzenie w sprawie wykonania ustawy dewizowej, jednak tylko czasowego, a mianowicie: dla cudzoziemców dewizowych przez okres 4 miesięcy co do przywiezionych przez nich do kraju wartości dewizowych (§ 29) oraz dla krajowców dewizowych przez okres 7 dni od dnia przywozu tych wartości z zagranicy lub otrzymania ich w kraju (§ 33).

Z założeń i intencji powołanych przepisów art. 4 i 20 oraz innych przepisów ustawy dewizowej wynika, iż przedmiotem prawnie dozwolonego obrotu mogą być tylko wartości dewizowe posiadane zgodnie z tymi przepisami (legalnie).

W konsekwencji też przepis § 5 rozporządzenia, jako przepis wykonawczy, wyłącza spod ograniczeń dewizowych tylko te umowy o przechowanie wartości dewizowych, w których oddający wartości dewizowe do depozytu prawidłowego posiada je legalnie.

W rezultacie tego stanu prawnego, a w szczególności wobec generalnego zakazu posiadania, przewidzianego w art. 20 ustawy, przyjmujący na przechowanie zagraniczne środki płatnicze i złoto lub platynę w postaci nie stanowiącej wyrobu użytkowego nie jest zwolniony przepisem § 5 rozporządzenia wykonawczego od obowiązku upewnienia się, że oddający na przechowanie jest ich legalnym posiadaczem. Dlatego też przechowawca, który nie dopełniając tego obowiązku powołuje się na przepis § 5 rozporządzenia jako na podstawę zaniechania dopełnienia obowiązku, nie może być uznany za działającego w dobrej wierze.

Ponieważ przepisom rozporządzenia w sprawie wykonania ustawy dewizowej nie została nadana moc wsteczna, przepis § 5 ma zastosowanie w ogólności tylko do umów o przechowanie, zawieranych po dniu wejścia w życie rozporządzenia.

Minister Finansów: *T. Dietrich*